
ПОБѢДА.

Безъ слънце,
Оловно-сивъ заражда се деньтъ
Въ обятията нѣми на ноцѣта—
Замѣта сивъ натегналъ плащъ—
Оловенъ, мокъръ плащъ обвисна надъ свѣта . . .

Безъ слънце —
Блѣстятъ самотни сълзи по оголенитѣ клони,
И капятъ, сронени по мъртвитѣ листа. . . .
Настрѣхнала, обкичена съсъ плачуци цвѣта
Пролита тихо, дебняща смъртта. . .

И ето слънце! —
Лучи въ немирень смѣхъ разсипватъ се край ней —
Възторжено отбулва се лазура. . .
Смутена тя — провлича тъменъ плащъ смирено:
Надъ нея люлка отъ лучи — безгрижно се люлѣй. . .